

[Bernhard Baunsgaard]

man ligefrem lokker folk til at sikre sig viden på uretmæssig vis, sådan at man frister folk over evne. Vi vil gerne have drøftet igennem i udvalget, om det ikke er rimeligt at tage det op i denne forbindelse.

Lenger (VS):

Først vil jeg gerne sige, at jeg kan tilslutte mig hr. Bernhard Baunsgaards betragtninger om, at vi også må overveje, hvilke repressalier der kan sættes i værk over for personer, der opbevarer data og ikke gør det på en tilstrækkelig betryggende måde.

Lovforslaget har jo det formål at ajourføre en række bestemmelser i straffeloven i takt med den tekniske udvikling og med de kriminalitetsmuligheder, denne tekniske udvikling fører med sig. Det er der for så vidt ikke noget underligt i, for en række af straffelovens bestemmelser tilpasses jo en gang imellem den tekniske udvikling, som det f.eks. skete i 1972, eller måske var det i 1973, jeg husker det ikke nøjagtigt, i forbindelse med forskellige fredskrænkelser.

Vi kan tilslutte os denne ajourføring, og vi kan tilslutte os strukturen i ministerens forslag. Isoleret set er det såmænd ikke så tosset et forslag. Men jeg har alligevel det hjertesuk, at jeg synes, det er påfaldende, med hvilken iver man ønsker straffeloven ajourført i forbindelse med den tekniske udvikling, når det drejer sig om virksomheder og for så vidt også en række offentlige myndigheder. Gid ministeren dog ville lægge den samme ildhu for dagen, når det drejede sig om de øgede muligheder for krænkelse af den personlige integritet, som den tekniske udvikling også indebærer en risiko for.

Da VS sidste efterår foreslog en ajourføring af straffeloven for at få sat en stopper for arbejdsgiveres eller hotellers eller andres registreringer af, hvem andre mennesker ringer til, var der bred forståelse her i folketinget, men det var ikke noget, der hastede, og ministeren og et flertal i tinget henviste i øvrigt problemet til løsning igennem en ændring af registerloven. Man får det indtryk, at den kriminalitet, der er rettet imod erhvervslivet eller det offentlige, betragtes langt mere alvorligt end den kriminalitet, der er rettet mod borgernes personlige integritet.

Det samme indtryk får man, når man ser, hvilke strafferammer der skal gælde efter

dette lovforslag. Ganske vist sker der en nedsettelse af strafferammen for overtrædelser af § 264, stk. 2, dvs. overtrædelser af stk. 1, nr. 1, under særlig skærpende omstændigheder, men tilbage står, at der gælder forhøjede strafferammer, når kriminaliteten er rettet mod alt andet end personer.

Her tænker jeg ikke mindst på forslaget om at hæve strafferammen for overtrædelser af § 193. Det er præcis den paragraf i straffeloven, som gennem de seneste års praksis er blevet misbrugt og bragt i anvendelse over for situationer, hvor den aldrig tidligere er blevet bragt i anvendelse, senest i forbindelse med HT-konflikten. Det skal den nuværende justitsminister for så vidt ikke have nogen kritik for, for det skred skete i hans forgængers tid, men skredet er sket. Det er meget godt, at det præciseres i bemærkningerne, at der ikke tilsigtes nogen realitetsændring i bestemmelsens anvendelsesområde. Nej tak, men ændringen af anvendelsesområdet er sket gennem den praksis, som anklagemyndigheden og domstolene er begyndt på for nogle år siden, og det er så det anvendelsesområde, der nu skal cementeres, oven i købet med en øget strafferamme.

Hvad er begrundelsen for denne forhøjelse? Ifølge bemærkningerne er det, fordi der kan ske meget betydelige skadevirkninger ved forstyrrelse af kommunikations- og samfærdselsmidler i den udvidede afgrænsning. Det lyder tilforladeligt, men hvornår er det begyndt at indgå i vurderingen, om en bestemt lovovertrædelse indeholder betydelige eller ikke-betydelige skadevirkninger? Det er da i hvert fald ikke noget, anklagemyndigheden og domstolen og for den sags skyld folketinget tager sig af, når det gælder alvorlige miljøforbrydelser, som mildest talt er forbundet med betydelige skadevirkninger, som oven i købet er uoprettelige.

Det, der sker, er derfor, at en ganske udmærket ajourføring af straffeloven kombineres med en forhøjelse af strafferammerne, som indebærer større vægt på erhvervslivets og de offentlige myndigheders sikkerhed i sammenligning med de lovovertrædelser, som er rettet mod borgerne og den personlige integritet. Oven i købet er vi i en situation, hvor vi, som ministeren selv er inde på i bemærkningerne, ikke rigtig ved, hvor meget datakriminalitet der faktisk finder sted. Derimod ved vi, at der begås en del kriminalitet,